

Beklediğimiz güneyli hava gelip geçti. Adanın kuzeyinde olduğumuz için bu kötü havayı hissetmedik bile. Ancak bir akşam çok zor anlar yaşadık. Türkiye'den ayrıldığımızdan beri karşılaştığımız en sert rüzgârı yedik. Hem de biz güneyden gelecek diye beklerken, rüzgâr kuzeyden esti. Ana adanın kuzeyindeki Francesco adlı minik bir adacığın altına henüz demirlemiştik. Gün batımına yakındı. Bir anda kuzey ufku kararmaya başladı. Daha ne oluyoruz demeye kalmadan deli bir rüzgâr yağmurla birlikte üzerimize bindirdi.

Kıç üstünde yağmur suyu topladığımız tente geriliydi. Aniden bastıran rüzgâr tenteyi o kadar şiddetli silkelemeye başladı ki, bağlı olduğu yerleri koparmasından korktum. İkimiz birden tenteyi toplamaya koştuk. Kumaş içine dolan rüzgârla şişip, az daha paraşüt gibi ikimizi birden uçuracaktı. Güçlükle sarıp havuzluğa attık. Kısacık bir sürede denize düşmüş gibi sıırılsıklam olduk.

Demirlediğimiz yer kuzeye açıktı. Bir anda büyüyen dalgalarla teknenin başı suya girip çıkmaya başladı. Kığımız karaya dönmüştü. Elli metre kadar arkamızda adanın kayalıkları uzanıyordu. Demiri kontrol etmek için baş üstüne gitmek istedim. Ama buna imkân yoktu. Rüzgârın savurduğu yağmur taneleri mermi gibi yüzüme çarpıyordu. Ultra marka demirimiz bu güne kadar taramamıştı. Bu sefer de Uzaklar'ı bırakmayacağını umarak havuzluğun kuytusuna sığındık.

Rüzgârın sudan kaldırdığı serpinti beyaz bir bulut gibi her yanı kaplamıştı. Görüş neredeyse sıfıra düşmüştü. Hemen yanımızda tonozu bağlı küçük bir tekne vardı. Artık onu bile göremiyorduk. Top patlamasını andıran gümbürtülerden yıldırımların çok yakınımıza düştüğünü anlıyor, fakat ışıklarını görmüyorduk. Rüzgâr göstergemizin üst sınırı 60 knot'tı. Onu çoktan geçmiştik. Rüzgârın hızını 70 knot olarak tahmin ettik. Bu şiddette bir havaya daha ne kadar dayanabileceğimizi düşünürken rüzgâr hafiflemeye başladı.

Saate bakınca şaşırırdım. Bana saatlerdir devam ediyormuş gibi gelen fırtına sadece otuz dakika sürmüştü. Oturduğum yerden pek kalkmamış olmama rağmen kendimi yorgun hissediyordum. Sibel duygularını tek bir cümleyle özetledi, "Ödüm koptu, bacaklarımın bağı çözüldü..." Benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Sinirlerim gerilmiş, tekne kayalıklara düşecek diye çok korkmuştum. Ama her şey geçmişti. Sert bir içki hazırlamak üzere kamaraya indim.